

Η 28^η Οκτωβρίου εξ επόψεως Ηθικών Δυνάμεων

Ομιλία του Υποστρατήγου ε.α. Κωνσταντίνου Αργυροπούλου

Για εκείνη την ημέρα της 28^{ης} Οκτωβρίου έχουν δίκαιο **και** εκείνοι που αναφέρονται στον πρωθυπουργό Ιωάννη Μεταξά, του οποίου το *allors ce la guerre* αντιστοιχεί με ένα περίτρανο ΟΧΙ αλλά **και** οι άλλοι, που υποστηρίζουν, ότι το ΟΧΙ το είπε ο λαός.

Κι ο μιν πρωθυπουργός έδωσε την πολιτική απάντηση που ταιριάζει σε ένα πρωθυπουργό, ο οποίος ηγείται ενός υπερηφάνου λαού, ο δε λαός έδωσε την απάντησή του με το να ανταποκριθεί άμεσα και ολόψυχα στο κάλεσμα της πατρίδος, που εκείνη την ώρα βρέθηκε ενώπιον μιας πραγματικότητας. Ενώπιον μιας στρατιωτικά σημαντικής δυνάμεως που διεκδικεί τα όσα η δύναμή της τής επιτρέπει.

Και πράγματι, όλοι οι αριθμοί συνηγορούσαν προς μία θετική έκβαση υπέρ της συνιστώσης του πανισχύρου άξονος Γερμανίας-Ιταλίας-Ιαπωνίας.

Ωστόσο οι αριθμοί είναι αριθμοί και οι παράγοντες της νίκης δεν συντρέχουν πάντοτε με την δύναμη των αριθμών. Και τούτο, διότι ο επιτιθέμενος, δηλαδή ο Ιταλικός στρατός διέθετε μιν την στρατιωτική αυτοπεποίθηση, που στηρίζεται στην υπεροπλία του, στην λογιστική υποστήριξη και στα ωφελήματα των υπεσχημένων διεκδικήσεων αλλά στερείται των ηθικών δυνάμεων. Εκείνου δηλαδή του παράγοντος που θέλει τον καθαγιασμό του σκοπού.

Οι ηθικές δυνάμεις απαιτούν πίστη αδιαμφισβήτητο. Και οι Έλληνες του '40 έχουν πίστη και μάλιστα πίστη τριών διαστάσεων. Πίστευαν **και** στην πατρίδα **και** στην Θρησκεία **και** στην οικογένεια.

Για την πίστη στην πατρίδα, οφείλουμε να μη το αμφισβητήσουμε, ότι είναι χρέος και έργο της πολιτείας, των λογίων, των επιστημόνων, των δασκάλων, των παπάδων και πρωτίστως των γονέων. Όλοι αυτοί τότε το '40 επέθεταν αθριστικά το αναλογούν εις έκαστον εθνικό-πνευματικό λίθο στην αγωγή της Ελληνικής νεότητας. Το έκαναν αυτό για να κατανοηθεί η ουσία της ελευθερίας και να οικοδομηθεί η συνείδηση της ατομικής ευθύνης απέναντι στην ιδέα της πατρίδος. Κατά την αισθητική προσέγγιση αυτό σημαίνει φιλοπατρία.

Γι αυτή την όχι και πολύ μακρινή εποχή, οι υπεύθυνοι για την διάπλαση των παιδων δίδασκαν τις αρχές και τις αξίες με ένα τέτοιο εύορκο και ευσυνείδητο τρόπο, ώστε ο κάθε νέος πλέον μόνος του καταλάβαινε, ότι εφ' όσον ανήκει σ' αυτή την πατρίδα οφείλει να ορθώσει ένα ισοδιάστατον ανάστημα για να φανεί αντάξιος εκείνων των προγόνων που ιστορήθηκαν σε αξιομνημόνευτες δέλτους, όπως στις Θερμοπύλες, στο Κούγκι, στο Αρκάδι, στο Μανιάκι, στο Μεσολόγγι.

Ο κάθε νέος εκείνης της εποχής διδάσκονταν το πώς θα μπορούσε να καταστεί φορέας μιας ανωτέρας και πιο διακεκριμένης μορφής ζωής μέσα στα πλαίσια μιας συγχρόνου πατρίδας που δεν είχε να ζηλέψει από εκείνη των προγόνων του. Αλλά δεν είναι μόνον οι νέοι του τότε με το υψηλόν φρόνημα. Είναι τα χειροπιαστά παραδείγματα των ακτινοβολουσών προσωπικοτήτων. Είναι και όλοι όσοι αισθάνονταν, ότι ο γύρω κόσμος άρχισε να συγκρούεται με προτρέπτη το δίκαιον του ισχυροτέρου και με κίνητρο το lebensraum (ΖΧ). Και άρχισαν να ετοιμάζονται. **Και** οι κυβερνήτες **και** ο λαός. Και ο λαός με τέτοια ηθική προπαρασκευή δεν είχε αντίρρηση να εκτεθεί στο πολυκίνδυνο θέατρο πολέμου, διότι όλοι το καταλάβαιναν, ότι απαιτείται αγώνας και ίσως η αναπόφευκτη θυσία για να διατηρηθούν ακέραιοι οι Ελληνικοί βωμοί, οι εστίες και το σθένος εκείνων των Ελλήνων, οι οποίοι επέπρωτο να συνεχίσουν να επαίρουν την Ελληνική σημαία.

Συνεπώς, ο Έλληνας του '40 πρέπει να πολεμήσει. Να υποστεί τον θάνατον. Τον θάνατον, όπως αυτός τον βλέπει. Δεν τον ερμηνεύει σαν πάσχειν αλλά σαν πράττειν. Σαν πράξη που ολοκληρώνει όλα τα εγχειρήματα του πράττειν με νόημα. Θεωρεί, ότι ο θάνατος με την δική του συναίνεση είναι μία super nova, που συντρίβει το βιολογικόν του είναι και με την λάμψη που δημιουργείται με την έκρηξη φωτίζονται οι σκοτεινιές του σύμπαντος και τρομάζουν οι δειλοί, οι μικρόψυχοι, οι ποταποί, οι δουλοπρεπείς, οι φθονεροί. Πανικοβάλλονται οι τάχα νοικοκυραίοι, που βαδίζουν την πεπατημένη οδό της αδιατάρακτης ζωής των. Συσκοτίζεται η κρίση όλων όσων περιορίζονται στην καριέρα τους και στην προαγωγή τους με ασπίδα προστασίας τους την πολιτική τους ορθότητα. Συντρίβονται οι κομπορρήμονες, που μετρούν την υπόληψή τους με το τι θα πει ο κόσμος και αγνοούν τις αξίες, την τιμή, την λεβεντιά και το αρχέγονο ελληνικό φιλότιμο.

Οι άνθρωποι του '40 πιστεύουν, ότι ο τόπος τους είναι ιερός. Όπως στην μυθολογία που παρουσιάζει τόπους, ποτάμια, βουνά, ήλιο και ουρανό σαν θεούς. Σαν ιδέα ηθογραφική. Ο μύθος είναι σαν όνειρο που περιγράφει την Ελλάδα, το μέλλον και τον αγώνα για την επιβολή πάνω στην φύση και πάνω στις ύπουλες γειτνιάζουσες οντότητες. Και ο μύθος δεν αφήνει απορίες. Είναι επίμονος και βρίσκει λύσεις.

Και ο Έλληνας εκτελεί την επιθετική του επιστροφή. Οι ηθικές ευθύνες και η οργή ας πέσουν πάνω στον αδύναμο εχθρό. Αυτό είναι το αδιάλειπτο μάθημα της Ιστορίας. Μάθημα επίσης είναι και το ότι το κατόρθωμα συνεπάγεται ηθική προπαρασκευή, δυσκολίες, ιδρώτα, αίμα. Ο Έλληνας, όταν απαιτηθεί πρέπει να σπάσει τα δεσμά της ήσυχης, της βολικής ζωής. Πρέπει να μεταμορφωθεί σε ασυνήθιστη δύναμη, ώστε να προκαλέσει φθόνο σε συμμάχους και τρόμο στους εχθρούς. Να γίνει καταραμένος.

Και ας πάμε στην δεύτερη διάσταση πίστεως. Είναι η θρησκεία. Η θρησκεία, όσο κι αν έχει σήμερα ατονίσει σαν ψυχοδισαισθητική ανάγκη του ανθρώπου, εν τούτοις εξακολουθεί να διατηρεί στην συνείδηση των Ελλήνων τον πρωτεύοντα ρόλο της στην αντιμετώπιση των ατομικών δεινών αλλά και των συλλογικών συμφορών που διαχρονικά πλήττουν την Ελλάδα. Ουδείς αμφισβητεί, ότι οι εκπρόσωποι της θρησκευτικής πίστεως στους αγώνες, στις κακουχίες, στους σκοτεινούς χρόνους της δουλείας, στις αντιξοότητες και στους κατατρεγμούς, ήταν αυτοί, οι οποίοι φρόντιζαν, ώστε η θρησκευτική ζωή των καταφρονεμένων να διατηρεί μία ελπιδοφόρο διάρθρωση, ώστε να διαφυλάττεται ακμαία η εθνική συνείδηση, η εθνική γλώσσα, το αδιατάρακτον της κληρονομικότητας και το ακραιφνές των γενετικών πληροφοριών της φυλής των Ελλήνων.

Η προσφορά του κλήρου, λόγω της αμέσου επαφής με τους πιστούς, αφ' ενός απελάμβανε του σεβασμού των και επί πλέον ανεγνωρίζετο για την παρεχομένη ηθική και -κατά το δυνατόν- υλική βοήθεια, ώστε αυτή να καταστεί παραπληρωματική της επιδιωκόμενης ιδέας εμψυχώσεως των δεινοπαθόντων.

Παρά την πολεμική, που δέχεται σήμερα, η θρησκεία σαν πίστις -ας μείνει αποθηκευμένη η ιδέα στο υποσυνείδητό μας- ότι, όταν επέλθει το κακό, εμείς πάλιν εκεί θα καταφύγουμε αναζητώντας ένα φρόνημα αναζωογονητικό.

Η θρησκευτική πίστις είναι μία αδιαμφισβήτητος ηθική δύναμη. Αυτή η δύναμη είναι απαραίτητη. Και όχι μόνον σε καιρούς χαλεπούς. Ακόμη και σήμερα, που νομίζουμε, ότι ζούμε σε καιρό ειρήνης.

Νομίζουμε!

Στην πραγματικότητα ζούμε ψευδαισθανόμενοι μία ειρήνη. Ζούμε ό,τι μας υπαγορεύεται να πιστεύουμε, ότι ζούμε. Για την ακρίβεια, ζούμε έναν αδυσώπητο υβριδικό πόλεμο και δεν τον αντιλαμβανόμεθα. Επειδή άδομεν ενώπιον των εμπιπραμένων οικιών μας.

Η Τρίτη διάσταση πίστεως είναι η οικογένεια. Οι γονείς και οι παπούδες της εποχής του '40 καταλάβαιναν πολύ καλύτερα από μας τους μεταμοντέρνους Έλληνες, ότι οι άνθρωποι δεν είναι μηχανές κατασκευασμένες κατά μάζας. Για να εδραιωθούν σαν προσωπικότητες τα παιδιά πρέπει να φωτισθούν από την αίγλη του αμέσου περιβάλλοντός των. Του σπιτιού. Ίσως -και όταν χρειάζεται- πρέπει να παραμερίζονται κάποιες προκαθορισμένες σταθερές του σχολείου και άλλων συλλογικοτήτων. Και σαφώς πρέπει να απορρίπτονται κάποιες αμφισβητήσιμες αρχές του τεχνολογικού πολιτισμού. Δηλαδή, δεν μπορεί το παιδί, όπως σήμερα, να συμπλέκεται σε ένα κυβερνοκυκλώνα, όπου ο κάθε πάσχων από το σύνδρομο μιας εκδοχής κοινωνικής αναγνωρίσεως να αξιώνει τον υπερ αυτού θαυμασμό με ένα like για την οποιαδήποτε ανοησία του περί ζωής, πολιτικής, παιδείας, θρησκείας, αλλ'ακόμη και άλλων ασυναρτήτων θεμάτων που εκείνος επιλέγει να κοινωνήσει σε ομοικάταρκτους

πνευματοκτόνους. Και φυσικά ούτε το παιδί θα πρέπει να επιζητεί επιβεβαίωση ταυτότητος μέσω των social media με κίνδυνο να τρωθεί ψυχολογικά όταν εισπράξει αντίθεση και απόρριψη.

Οι ελληνόπαιδες λαμβάνουν τις βάσεις στηρίξεως της ελληνικής κουλτούρας από τους γονείς. Όχι από την αλλοδαπή οικιακή βοηθό. Ούτε κοπαδιαστά από αποπροσανατολίζοντα μορφωτικά ιδρύματα. Όπως και να το κάνουμε, το σχολείο δεν είναι ικανό για να αναπληρώσει την ατομική αγωγή που προέρχεται από τον γονέα. Οι εκπαιδευτικοί, συνήθως, εκπληρώνουν ικανοποιητικά ένα πνευματικό ρόλο. Την εποχή του '40 εξεπλήρωναν όχι μόνον τον πνευματικό αλλά και τον ρόλο του εθνικού μυσταγωγού. Και σαν ατομικές παρουσίες αποτελούσαν παραδείγματα προς μίμησιν. Για τους σημερινούς διατηρούμε αριθμό επιφυλάξεων.

Ο γονεύς είναι εκείνος που το οφείλει στην δική του πατριωτική συνείδηση να αναπτύξει στο παιδί του τις ηθικές, θρησκευτικές και αισθητικές του λειτουργίες. Και μάλιστα θα πρέπει να λάβει υπ' όψη του την αρχή της απαλλαγής από το κομμάτι της αναθεωρητικής και αμείλικτης τεχνολογίας. Μάλιστα η γυναίκα οφείλει να αποκαταστήσει την φυσική λειτουργία που δεν είναι μόνον η γέννηση των παιδιών αλλά και η ανατροφή τους.

Το 1940 ηχεί στα βαρύκοα ώτα ημών σαν κώδων συναγερμού. Γίνεται αισθητός μόνον από τους ανησύχους. Εκείνους που αντιλαμβάνονται τους ήχους της Ιστορίας. Οι υπόλοιποι ζούμε στον καινούργιο αυτό κόσμο και που δεχόμεθα ασμένως τους ήχους των πλανευτών. Των πλανευτών που λέγονται διαμορφωτές κοινωνικών ροπών και πολυπολιτισμικών πεποιθήσεων. Το παράδοξον στην περίπτωση είναι ότι δεχόμεθα ευηκόως όλα τα μέσα και τα πολυμέσα που μας καθησυχάζουν επιβεβαιώνοντάς μας, ότι δεν είναι υποχρέωση του καθενός μας να σώσει την Ελλάδα. Είναι λένε έργο των πολιτικών μας εκπροσώπων. Και τούτο, διότι θεωρούμεθα -ως ψηφοφόροι- παντοδύναμοι ρυθμιστές του μέλλοντός μας. Είμαστε λένε ο «κυρίαρχος λαός». Δηλαδή κάτι σαν θεοί.

Κι εμείς ψευδαισθανόμεθα. Ξεχνούμε, ότι ζούμε μία μικρή ζωή, σε μία γωνίτσα του πλανήτη. Μια ζωή τόσο μικρή, που ακόμη και η διαρκέστερη υστεροφημία μας δεν διαρκεί περισσότερο από τα ανθρωπάκια που διαδέχονται το ένα το άλλο, που πεθαίνουν πριν ακόμη προλάβουν να γνωρίσουν ούτε τον εαυτό τους.

Αλλά κι αυτοί οι διαμορφωτές επίσης ψευδαισθάνονται, ότι εξουσιάζουν. Είναι κι αυτοί θύματα ξελογιασμένα από την ηδονή του κύρους και της ισχύος. Και για να παραμείνουν σταθερά αγκυρωμένοι στον θρόνο τους μεριμνούν για την διαρκή πνευματική νάρκωση των υπηκόων. Τους υπνωτίζουν με εκτιμώμενες συμφορές, με οικονομικές κρίσεις, με Ευρωπαϊκές και αραβικές ανοίξεις, με λαθρομετακινούμενες ανθρωπομάζες. Μιλιούνια ξένων ανθρώπων πληγωμένων κι αυτών από συνανθρώπους με ιδιοπαθή και μολυσματική κενοδοξία.

Και τούτοι οι περιώνυμοι δεν είναι τίποτε άλλο από αξιοπεριφρόνητα, σαθρά και αναισθητα ανθρωπάκια, που νομίζουν, ότι όσο ζουν θα διατηρούν τον

έλεγχο των λοιπών απολωλότεων, πλην δεν έχουν συνειδητοποιήσει, ότι κοινή είναι η Ατροπος Μοίρα.

Αλλά τότε; Ποιός μένει στην μνήμη μας; Μα φυσικά οι παμμέγιστοι. Ο Αλέξανδρος, ο Πλάτων, ο Αριστοτέλης, ο Κολοκοτρώνης, ο Καποδίστριας. Είναι αυτοί που τους αποδέχεται η Ιστορία. Μένουν στην Ιστορία αυτοί που έδωσαν το είναι τους σαν δομικό υλικό για την ανέγερση της ιδέας της πατρίδος. **Αυτοί** σημαίνονται στους αιώνες.

Είναι οι ηθικές δυνάμεις των Ελλήνων του '40 ένα μάθημα; Και βέβαια είναι! Είναι για όσους δεν είναι ευθυγραμμισμένοι με τα όσα ευαγγελίζονται οι επιδέξιοι διαστρεβλωτές της Ιστορίας και των οραμάτων των Ελλήνων. Όσοι από τους σημερινούς Έλληνες έχουν την επάρκεια να αξιολογούν γεγονότα, καταστάσεις, συμπεριφορές και δύνανται να εκτιμήσουν τα επερχόμενα και συγκρατούν το ότι για να συνεχίσουν οι ηθικές δυνάμεις να οικοδομούν ηθικούς κανόνες στο συνειδός των, θα πρέπει να θυμούνται, ότι υπάρχει ανάγκη συμπνοίας και ομοθυμίας μεταξύ των Ελλήνων.

Μία σαφής ανάγκη π.χ. είναι ότι η πολιτική ηγεσία οφείλει να σέβεται τον βασικότερο πυλώνα της εθνικής ισχύος που είναι οι ένοπλες δυνάμεις και όχι να τις υποπτεύεται σαν δυνητικόν ανατροπέα του πολιτεύματος.

Εδώ παρατηρείται το φαινόμενο που λέγεται «δυσπιστία σχέσεως», την αποθέωση της οποίας την ζήσαμε στην περίπτωση των Ιμίων.

Όσοι αντιλαμβάνονται την σημαντικότητα της στρατιωτικής ισχύος τότε δέχονται και το ότι, όταν η πατρίδα βρίσκεται σε περιόδους εναντιότητας των πριστάσεων, τότε η στρατιωτική ηγεσία οφείλει να αίρεται στο ύψος της συνταγματικής ευθύνης της και να **απαιτεί** από την πολιτική ηγεσία τα επιβαλλόμενα υλικά, μέσα και προσωπικό (εφεδρεία) για την αύξηση, αν όχι της ικανότητας προς διεξαγωγή αγώνος που προβλέπει καταστροφή του εχθρού, τουλάχιστον να θεμελιώνει τις βάσεις μιας αποτρεπτικής αποστολής.

Διερωτώμεθα για το κατά πόσον οι Έλληνες του σήμερα διέπονται από έγνοια που αφορά στην εθνική ασφάλεια, στην εδαφική ακεραιότητα και στα κυριαρχικά μας δικαιώματα.

Διερωτώμεθα για το κατά πόσον οι πολιτικοί μας εκπρόσωποι εν πλήρη συνυπευθυνότητι μεταφέρουν την ανησυχία μας στην εθνική αντιπροσωπεία σύμφωνα με την εθνική λογική. Εθνική λογική, που δεν επιτρέπει στον κάθε Σλαύο να διεκδικεί την Μακεδονία ιστορικά και εδαφικά. Στον κάθε Αλβανό να οραματίζεται πέντε νομούς της Ελλάδος σαν Νότια Αλβανία. Στον κάθε Τούρκο να αγαλιά στην σκέψη αναβίωσης της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, της οποίας μια επαρχία να είναι το Yunanistan. Όσο για την Κύπρο, ούτε συζήτηση. Χρειάζεται χειροπιαστή αναθεώρηση η δολίως επιβληθείσα θέση, ότι η Κύπρος κείται μακράν. Διερωτώμαι, τι θα έλεγαν το 1982 οι Βρεταννοί εάν η κυρία Θάτσερ έλεγε, ότι τα νησιά Falkland στην άλλη άκρη της Γης κείνται μακράν.

Διερωτώμεθα εάν ο Έλληνας του σήμερα είναι σε θέση να μας πείσει, ότι διαθέτει τις απαιτούμενες ηθικές δυνάμεις για να ανταποκριθεί στο «αμύνεσθαι περι πάτρης».

Η συνήθης απάντηση όσων δεν υποκρίνονται είναι: «Γιατί και για ποιόν να πολεμήσω»;

Παλαιότερα έλεγαν: «Για του Χριστού την πίστην την Αγία και της Πατρίδος την Ελευθερία».

Σήμερα τί; Για την πίστη του προελαύνοντος εντός της Ελληνικής επικρατείας Μωάμεθ; Για την ασύδοτη ελευθερία μιας παρερμηνευμένης δημοκρατίας; Για τον μιντιάρχη που χρηματοδοτείται για διεξαγωγή ψυχολογικών επιχειρήσεων με σκοπό να υιοθετηθούν νέες παποιθήσεις ενός θαυμαστού καινούργιου κόσμου που δεν έχει σχέση με τον Ελληνισμό; Για την πίστη σε μια Ευρώπη, η οποία με όλους τους τρόπους μας υπομιμνήσκει, ότι μόνον η αυτοβοήθεια θα μας κρατήσει στην εθνική μας ζωή;

Μήπως επέστη η ώρα να αρχίσουμε να ανησυχούμε; Κι αν όντως έχουμε κατανοήσει το τι μας μέλλοι και ανησυχούμε, τότε καλόν είναι να διατρανώσουμε την ανησυχία μας πιέζοντας τους κυβερνήτες μας. Εκτός εάν μας βολεύει η πολιτική ορθότητα και ο κατευνασμός που οδηγούν σε εθνικό θάνατο!